

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на пів рік 20 кор.
на пів року 10 кор.
на чверть року 5 кор.
на місяць 170 кор.

За границею:

на пів рік 16 рублів
або 36 франків
на пів року 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділя і руских свят о 5½ год. пополудні.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. І. п. Дембровського (Хорундія), Експедиция меча в Агенції Соколовського в пасажи Гавемана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламации неопечатані вальні від порти. — Оголошеня аничайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсавнім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 31 с. від стрічки.

Положенє в Угорщині.

(X) По сесії делегацій зібрав ся знов угорський сойм і тепер гр. Тіса має зложити доказ своєї кріпкої руки, якою хоче побороти обструкцію і перевести ухваленє рекрутацийного закона. Гр. Тіса рішив ся розпочати рішучу боротьбу з Угровцями і тепер прийшла черга на се, щоби плян обдуманий підчас делегаційної сесії а обговорений також на останній раді міністерській, яка відбула ся сим разом у Відні (після малярского розуміння значить се — за границею угорської держави) виконати. Подробиці сего пляну не відомі, одначе гр. Тіса виповів уже війну Седеркенюму, начальникови обструкційної фракції, а від удачі сеї війни зависима не лише доля резервістів, але й угорского сойму. Можна сподівати ся, що боротьба буде вельми завзята, позаяк і гр. Апоні, котрий доси хитав ся на веї боки, по острій полеміці з гр. Тісою в делегації, станув зовсім рішучо по стороні обструкції. Ліберальне сторонництво доси піддержувало гр. Тісу, але оно не зовсім випробоване в такім горячім бою, якого можна сподівати ся. Отже серед таких обставин розпочинає гр. Тіса рішучу боротьбу з обструкцією. Дорога, якою він має йти до своєї мети, повинна бути йому добре відома, але час до досягненя сеї мети вельми скупо вимірений.

На май мають бути знов покликані делегації, щоби ухвалити спільний бюджет на 1905 р. і до того часу повинен гр. Тіса упорати ся з обструкцією. Отже не пора тепер вдавати ся в які небудь пересправи з обструкційниками, він мусить відразу приступити до боротьби і се, як в горі сказано, заповів уже гр. Тіса Седеркенюму. Так отже опинив ся гр. Тіса там, де вже перед пів роком повинен був стати. Наколи йому поведе ся сей плян виконати і побороти обструкцію, тоді відпадуть всякі обжалованя, які супроти него підношено, тоді покаже ся він второнним політником.

Щоби міністри-президентови улекшити і уможливити досягненє витиченої мети, подбали поодинокі міністри про се і приладили популярні і для Мадярів корисні предлоги законів. Мадярська суспільність повинна побачити, що для неї було би корисно, колиб сї закони ухвалено, отже тим способом має бути здепопуляризована обструкція, наколиб она спиняла ухваленє сих законів.

Сї закони приготовлені на теперішню сесію угорского сойму мають принести малярській нації важні національні придбаня і так улекшити ухваленє рекрутацийного закона. Міністер гонведів предкладає отже обсаду тисячки місць у військових школах, з котрих опісля мають вийти малярські офіцири для знаціоналізованя угорского війська. Міністер судівництва виступив знов з утворенєм нових двірських посад, щоби тим способом надати малярского блєску королівському дворови в Будапешті. Так отже вся малярська суспільність має наглядно перекопати ся, які то придбаня osiąгнуть Мадири,

наколи лише ухвалють звичайний побір рекрутів. Але також і міністер торговлі пригадує, як то корисно було би для Угорщини тепер приступити до торгових переговорів з Німеччиною й Італією і довершити торгові договори доси зволікані.

Такими способами думає гр. Тіса улекшити собі задачу. Чи се йому поведе ся, чи не стане ся так як в Австрії по ухваленю великих проєктів подних каналів і залізниць, побачимо небавом.

Промова посла д-ра Андрійка Могильницького

на 45. засіданю галицького сойму дня 29. жовтня 1903. в справі отвореня рускої гімназії в Станіславоу.

(Дальше).

Друга резолюция домагає ся, щоби рада шкільна кравва застановила ся над тим, чи би не можна було завести утравкізм в гімназиях галицьких. Отже, як запримітив один з бесідників, ви хотіли би чути, як Русини задивлюють ся на сю квестію. Я позволю собі предложити ехресє нас всіх, в сїм напрямі.

Утравкізм, се жаданє на позір зовсім невинне і в справедливою річею, щоби ваші діти по руски а ваші по польски учили ся говорити. Є то для нас більше інтересне, котрі не знаєтє руского языка і руского духа, з чисто утилітарних зглядів, бо можуть прийти часи, що наслідком перелюдненя на западі, перенести ся будуть люди ваші до Галичини східної. Побожна се річ. Я ніколи не виступав би против того, аби Поляки по руски вчили ся, а Русини по польски. Але я вам прямо в очи скажу: не вірю, бо неправдою є, аби Поляк, яко такий, щиро руского языка учили ся хотів.

Ма єсьмо елементом чисто демократичним, ваш елемент переважно аристократичний. Ті два елемента, як огонь і вода, зійти ся не потрафлять. Дам доказ. Не заперечите, що одним з найвідмітніших писателів наших був Крашевский. Пригадує собі твори его, як „Ostap Bondarczuk“, „Jaryna“, „Sbata za wsia“, „Interesa familijne“ і т. д., в котрих той писатель, добрий знаток руского языка, тим языком дуже часто послугує ся. А що з него зробив Крашевский? Чисту карикатуру; він силує ся щоби з нашого співучого, звучного языка зробити карикатуру!

„Konja z rzędem“ тому, хто мені скаже, що значить „tristia“ котрого залюбки уживає Сенкевич в „Ogniem i mieczem“ і в „Potopie“; „konja z rzędem“ фільольгови, котрий мене переконав, що Хмельницький чи Богун, чи який родовитий козак мовив „горилки“ а не горівки. Не в тім річ, але в тім, що трактує ся нас в спосіб погорджуючий, як народом так і языком. Не заперечите, що робив то так єдин писатель як і другий, особливо Сенкевич, котрий прецін робив спеціальні студії на Україні, перейшов пішки Чортові яри і степи, чоловік з таким таланом, вмючий язики англійський і французький; а „konja z rzędem“ — як кажу — тому фільольгови, котрий мені викáže, що парід руский уживав такого языка, якого він уживав, на глум Русинам.

Отже не вірю в утравкізм. Я зрілими очима виджу відносно: ми в ваших очах, народність меншої вартости — eine minderwerthige

Nation, а деякі ваші, навіть так неважний дневник як „Czas“ пише: „to nie naród, tylko rejesz etnograficzny“. Так нас оціняєтє, ви Francosen des Nordens, так оціняєтє то, що нам дороге.

Если діти ваші будуть учити ся так пилюно руского языка, як ми вашого учитесь мусимо, пізнають сокровища, скарби вашої літератури, котрої тепер не знаєтє, і ддятого пливуть наруги на поетів і писателів наших, — але се з наведених висше мотивів не наступить і утравкізм став би ся лише небезпечною перепорою в нашім питомім розвою.

Я ту чув замітки з достойних уст, що ми заспоуємо нашу культуру на небезпечних принципах вільнодумного Шевченка. Сьміло скажу, що Шевченко не був поет виключно національний, то був поет для цілого міра, людскости, на що суть тисячні докази в его творах. Така широка душа і дужого полєту мисль не могла руководитись інстинктом ненависти або алоби.

В посланню своїм «До живих і мертвих», каже він: «Пощож ідете до кусих Німців і чужою культурою чванитесь, а забуваєте на то, що свєє і сьвяте?» або: «Скажете, щосьтє Польщу позалили; правда ваша, Польща впала і нас придавила». То так промовляє чоловік, котрий дише ненавистию? Чи може виправдує він Гонту і Зелізняка? А як прекрасно описує він природу.

Если вам задля того поета роблять заміт, то для нас се як-раз заохота, щоби єсьмо тії великі его ідеї і чувства приняли в нашу кров, так, аби стали ся частиною нашого «я».

Мимо того, що від часу до часу виривають межі нами сварки, мимо того, що — простіть мені, що ужию тривіального слова — ми від часу до часу жремо ся, мимо того вчера і нині я чув погляди, що на кожний случай ми певний поступ мусимо в сїм напрямі примиреня на своє habet записати. Каже ся, що іменно з ласки сих відносин, які щораз кріпшають ся, наша і ваша культура видвигує ся, що недавно ми не мали нічо, а тепер маємо зглядно много, а як так дальше пійде, ще більше будемо мзти. Се не є правда панове. Не много тому літ, бо перед 30 роками, ще в давнішій соймі, мій покойний родич промовляв до вас, своїх колишних товаришів Поляків, також в більшости будучих, а побіч свідів Францішок Смолька і єму подібні і також цілий день гризли ся, як на Поляка і Русина пристало, але відтак укладаючи ся до сну, один брав до рук — а був то піл рускаї — Міцкевича, а Францішок Смолька брав до рук гайдамака Шевченка. Якжеж ми до тепер поступили?

Ви собі тепер кажете, що нема ту місця для Русинів, бо «Галиція» то Польска — тамті сентименти вже перетерли ся і нам хіба дійсно лишає ся під голову взяти гайдамаків. Кудаж ідемо? Чимже є накликуванє до згоди, если за ним не поступають діла? Само накликуванє є забавою дитинною, не достойною зрілих людей і політично виобразованих мужів.

(Конець буде).

Д О П И С Ь.

із Станіславщини.

Про єтаніславську консисторию понаписувано по часописях стілько поганого, що начуватись не можна, як інтересовані могли до

телер не реагувати ніяк на ті преріжні закиди. Видко, кацапська шкіра тверда, а чоло виглядає цюване. (У нас множать ся матеріали до неможливих розмірів, так що довше необсаджуване єпископського престоло ставляє нас прямо в дуже прикре положенє З великого числа статей і листів подаємо отсей, що держить ся більше загальних рам та представляє історично розвій єрархічних відносин в станиціславській єпархії. — *Ред*)

В «нещасливую годину» народилась та кацапо-спасаєма єпархія (у Гуцулів «спасати когось» значить зглядити зі світа, прим. як тактовне поступованє консисторії станиціславської «спасло» унію в Залучу, снатицького деканата). Від вї креованя до обсади треба було ждати 35 літ! Дрібничка! але як для Русинів, то і се ще «благодать». Вже перша обсада була дуже нефортуна. В кождім иншій часї був би бл. п. Пелеш відповідним на єпископа до Станиціславовї, а тільки не в тім. Обяснює.

В часї, коли пок. Малиновский скоміромітував нашу єрархію, стрітив ся я з пок. Гнатом Рожаньским в Станиціславові і по нараді стали ми на тім, щоби до Пелеша написати (був він тоді у Відні) «сборное» і зажадати від него, щоби чим скорше приходив до Львова. Пелеш дійсно прийшов і ще дещо зробив. Нагадаю між иншим, що видер з паці неяситного банку крилош. 63 тисяч яко другу «позичку» з вдов. сир. фонду. Сталось се 1884. Був се відай послідний (на жаль) добрий учинок в жатю Пелеша. Пок. о. Гн. Рожанський не бачив вже того, що Пелеш зробив на новім становищу доброго або злого, бо помер 2/6. 1883 — яко жертва виборів соймових. Я з жалем і болем в серці довгенько вже, бо 19 літ, дивлюсь на допущену єп. Пелешом кацапску кириню в єпархії, з виїмкою того короткого часу єпископства Єкц. Митрополита. Той час (від 20/9. 1899 до 17/12. 1900) майнув гей у сні, а я дльше дивлюсь і Бог знає, доки ще прийде дивитись на ту кацапску кириню!

Нещастє хотїло, що перед обсадою єпископського престоло в Станиціславові був до обсади митрополіційний престол у Львові. Претендентів, котрі тоді могли на успіх числити, було двоє: Сембратович і Пелеш. Виправді я писав тоді в «Ділі» против третого (о. М.), та сей яко позакрасець випав вкоротці з рахуби. Сембратович переліцитував, бо мав двоє кардиналів

при Курї за товаришів шкільних. Терміну «переліцитував» уживаю на підставі, що, коли я гратулював пок. кардиналова Дунаєвскому архієпископства у Львові, той мені сказав: «го-го! ксєвже! Моравскі вже давно переліцитував!» (Сегодня укаменували би єпископа польского, котрий би зважив ся до гуського рора говорити по руски і то в Кракові — не кажу вже які там Wasilewski—Studański — але самі пурпурати).

Не хотїв би я роздратувати на ново пригоєної трохи рани в моім серци, але, як мовляв пок. Омелян Огововский, «нігде правди діти, — була тоді перд обсадою митрополії страшна погань, однаково не така яку урядили станиціславскі галацєники при теперішнім опорожненю в Станиціславові оо. Гробельському і Філясови. Тодї ще хоть тільки доброго було, що погань не виходила поза межі Русинів. Тепер же на те «працюють» деякі мільонові інституції, захоплені кацапами, щоби було чим оплачувати уміщеня масних дописий против Єкц. Митрополита, оо. Василька, Гробельского, Філяса і др.

Коли Пелеш зїстав єпископом, одушевились там страх, «бо то наш». До мене слано лист за листом: «прїзжайте робити параду Пелешови». Я не прїхав, щоби після ще більше каяти ся. Уже в часї інтронїзації Пелеша можна було додумати ся, що Пелеш заведе, але народовой ще все кадили, бо «наші зістануть канонїками». — Опісля був я у Пелеша і звїдав єго, чи буде він уважати членів капітули за дєрадіїв, чи ні. В менї відповів: «у мене капітула шмафу!». Внедовзі «Пролом» подав ли ту крилошан. Народовці вкусили «квасного», але і ще надїялись. Надїя завела, народовцям виправді присолодили чоловіком дуже чесним о. митр Туркевичем, але то тільки один. По відходї о. Т. до Львова хотїли на єго місце впакувати о. Крижановского, за котрим галацєси виправили навіть пок. Куїловского, та Каз. Баденї не допустив. Коли я пок. Пелешови згадав за листу в «Проломі», він спершу виправсь: «будете читати в «Вістнику», а коли я при своїм обєтоював, що то єго листа «аби було по кім їздити», загрозив він менї суспензєю. Опісля доказав я єму відповідно шефа міністерства Гавча, що то такої єго листа від сеї інстанції крилошан починаєсь гуляє галацєсів в єпархії.

Дєсьто недавно чатав я, відай також в «Русляні», що Пелеш тримав галацєсів «коротко». Видко дописуватель не придивлясь ту зблизька

роботї галацєсів під Пелешом, не взнав ще добре, що галацєси «Тамерляна діти», ревнуть: гуля наш батюшка, гуля! Ура! ура! ура а-а-а! (Конець буде).

Япаньско-російска війна.

Борба з живлами.

Трудности теперішної війни як на суші, так і на мори, проявляють ся головню з причини зимової пори, обильної в бурї і сїгговиці. З Порт Сейду доноєять, що з пята російских торпедовців, які там приплили, три потерпіли багато внаслідок бурї на Середземнім мори. Скоро причадили до пристанї, одержали наказ зараз таки їхати дльше, так що не могли навіть набрати вугля. Один російський торпедовець зударив ся з єгипетским цароходом і потонув. Залогї спасла ся. Також транспорти війск на манджурскїй залїзниці спізняють ся з причини частих заметїлий. Наслїдком обильного сїгу громадженє провіантів чимало утрудненє, а до того Китайці займають чимраз неприхильнїше становищу супротив Росїян, ховають припаси і о скілько можуть, втікають до Китаю. Транспорти консерв з Америки, які мають прїйти на 16 кораблях до Владивостока, є дуже непевні; вже один такий корабель переловили Япанці, а і прочі на разї не мають можности доплисти до місця властивого призначеня. З Іспанїї довоєять, що російський консул в Мадридї закупив велике число волів в Каталонїї для транспорту на далекий Схід, однак міска рада в Барселонї запротєстувала в правительствї, бо через се може забракнути мяса місцевому населеню. Немєнше з закупнями привадів для своїх воєнних цілий Росїя рїшучо не має щастя, а за мло має розвинений у себе промисл, щоби заспокоїти велике а нагле занотребуванє. І так одна відєвська фірма вислала 1000 пар замовленях чоботів до Владивостока, однак посилку здержано в Гамбурзі і дальші замовленя застановлено. Російске правительство замовило більшу скількість торпедів в Рецї, які сибірекою залїзницею мають бути перевезені на поля битви, та щє не відомо, яке становищу займе австрійске правительство супротив тої воєнної контрабанди.

Нові вїсти.

Бюро Райтера просує свою вїстку про ки-

СОНЕТИ

Олекси Коваленка

Щаслива мить.

Була і в мене у життю хвилинка
Яку я не забуду вже по вік:
Вразила серце чарівна дївчина —
Чи можна-ж бо найти від того лік...

І чудовї, блакитні очі,
Ясніші від зірок в ночі німії,
І вабливї принади всі дївочі
Збентежили всю кров і розум мій...

Став цілий світ для неї забувати,
І лиш скрізь перед собою мати —
Милїйш над все вона менї була.

Але моливсь я тільки перед нею
І не бажав ніколи мать своєю: —
Не задля мене квітка та цвіла...

10. XII. 1903.

Омана.

Менї і доси все здавалось,
Що той для щастя лиш родивсь,
Кого і зло ще не торкалось
І гидким вічим не осквернивсь...

Але тепер не їму я віри,
Бо смїлі краще все беруть
І квітки ривають лицемірї,
Мов ті боги, в раю живуть...

Хто-ж варт — не простягають рук
Нїкому, щоб не вдїять мук
І мовчки щастя дождають...

Навіщо-ж врода, краса,
Душі і тіла чистота,
Коли їх тяжко зневажають?!

8. XII. 1903.

Доля.

Всього в житю менї побачить довело ся:
Як хлопцем був малим, воли я в полі пас,
А потім школа, далї в найми їти прїйшло ся,
А зараз — забажалось глянуть на Парнас.

Одним хоч оком тільки глянути на його,
На місце те, відкіль поети сил беруть,
Надхненя для свїх пісень й огню сьвятого
І подивитись, як то Музи там живуть...

Щоб знати, що в їх є і чим вони багаті,
Чого у їх всім смертним можна нам прохати,
Й щоби не турбувать великих Пань дарма.

Послухать сьвіви і розмови їх Музичні,
Побачить храми їх безсмертні та неличні —
Побуть хоч мить, де врода лиш живе сама.

15. XII. 1903

Блаженний час.

Ой довго клали єже сичи України
Карки під ярма лютих ворогів
І ширю гули перед нами синни
І до чужих молили ся брїгів...

Але неволя їх не вдовольняла:
Заговорила в жилах рідна кров,
Занедбаних пенатів вагадала —
І почали до їх вертати знов!

І кожду мить і кождої хвилини
Прокидають ся сини України,
Бадьорї, наче цвіт після роси.

І близько вже той час сьвятий, жаданий,
Коли наш рідний вільний край коханий
Засяє в сьвітлі вроди і краси!

16. XII. 1903.

В акх.

Занедбанїй, зневажений, забутий боже!
Колись людські серця ти ширю веселив:
Смакуючи вино міцне, шипуче, гоже,
Тебе від серця кождий повного хвалив.

Поет в твоїм винї шукав собі натхнення,
І в славу вічну твою пісні сьпівав;
Філософ мудрий в темних думках просьвіченя,
Маляр в сьвятий час творчости порад прохав...

В крові юнаків ти розпалював коханне
І втїх та ласк привабливих жаданне
І щедро надавав веселого життя.

І був ти людям всім коханим батьком рідним,
Заможним, иншим дукам і нетягам бідним —
В бенкетї всяк находив горю забуття...

21. XII. 1903.

Кругом мерці.

Як важко жить серед людей байдужих,
В пустих серцях та без огню сьвятого,
Мж трупів задубїлих та бездушних
І лицемїрства та життя пустого!...

Нема з ким слова широго сказати,
Нема з ким горе, радїсть подїлити
І нїкого людиною назвати —
І мусиш самотою в сьвітї жити...

Кругом самі слїпі мерці духовні,
Нїкчемнїстю в їх душі завжди повні
І кождий долю власну проклинає.

Усі в дрібних химерах закрутились,
Ганьблять і те, чому вони молились
І всяк і сам не зна, чого шукає...

22. XII. 1903.

Лондон. До Шангаю прибули американські воєнні судна, аби відправити американського консула з персовалом до Дальнього.

Гельсінґфорс. Фінляндський сенат ухвалив дарувати 1½ мільона рублів на воєнні цілі, за що одержав від царя подяку.

Лондон. Російський посол в Пекіні висловив протест проти руху китайського війська до манджурської границі.

— На Бурсу Руского Тов-а педагогічного у Львові (при ул. Вірменській ч. 2.) зложили жертви в місяці лютому отці ВПов. Добродії: О. Стефан Питлик з Добротвора 2 К, Михайло Ревуцький з Новоселець від учит. і себе 3-70 К, Антонович з Ляховець 2 К, о. Йосиф Дуб з Лопушнівці з К, Яков Турин з Манк (Низша Австрія) 4 К, о. Мохнацький зі Львова 1 К, Марія Лігнєвич з Устечка 2 К, Лев Герасимович радник суду в Рогатині 10 К, Іван Титар парох в Ганчівій 4 К, Семен Кульчицький зі Львова 9 К, Гнат Попович з Городниці 2 К, Теодора Витковицька зі Стрия 2 К, В. Равлюк з Волчковець 2 К, Галя і Оля Федзківні зі Львова 15-56 К, А. Танчаковський з Дунаєва 5 К, Іван Мелешкевич з Нижанкович 5 К, Антін Лавровський з Дарехової 3 К, М. Цегельський з Камінки 16 К, Я. Яхно з Ванева 2 К, Олімпія Левицька з Желудя 2 К, Наталя Данилович з Жовки 2 К, Чесник з Микучичина 2-50 К, о. Мих. Жарський зі Стронятина 5 К, читальня «Просвіти» в Яблоніві з вистави «Віфліемської ночі» 17 К, Михайло Винацький учитель в Семушовій 2 К, о. Евгений Омелянський з Пристани 4 К, о. Іван Кузьмович парох Брухович від себе і парохіян 10 К, о. Іван Киприйд парох в Немірові 5 К, Спожарський і Устенський у Львові 20 К. — Всім тим Добродіям складає подяку і просить не забувати на будуче на вашу бідну молодіж — *Комітет Бурси.*

Господарські, промислові і торговельні вісти.

(Річковий банк у Львові).

Дня 4. марця. — За 50 клг.

Пшениця готова 8-70—8-90. Пшениця на речинець 0-00—0-00. Жито готове 6-50—6-80. Жито на речинець 0-00—0-00. Овес на обрік 5-50—5-80. Овес на речинець 0-00—0-00. Ячмін на пашу 5-25—5-50. Ячмін броварняний 5-50—6-00. Ріпак 9-50—9-75. Ріпак новий 0-00—0-00. Горох на пашу 6-00—6-50. Горох до вареня 7-50—11-00. Ленча 5-30—5-75. Бобик 5-50—5-75. Гречка 0-00—0-00. Кукурудза нова 0-00—0-00. Кукурудза стара 6-30—6-50. Хміль за 56 клг. 220—250. Конюшина червона нова 65-00—75-00. Конюшина біла 65-00—80-00. Конюшина шведська 60-00—80-00. Тимотка 22-00—28-00.

Заява.

Не могучи всім інтересованим листовно відповісти, заявляю отсам, що так «Історію руско-кат. Церкви» в ціні 60 сот., як також брошурки «З дум і думок» по 20 сот. — «Дудар і Епопеї піснь І.» можна набувати в книгарнях Ставропигійського Інститута у Львові, пп. Яблоньського в Тернополі, Цукеркаудля в Золочеві, Веста в Бродах і Желиборського в Коломиї.

З правдивим поважанем
Яків Зробек,
парох в Вертелці п. Залізці.

85(1-3)

Colosseum
в пасажи Германів
при ул. Соляшній у Львові.
— Від 1. до 15. марця 1904. —

Нова величава програма!

➔ Морека битва на Жовтій морі. ➔

Щоденно о 8. год. вечер представлено. В неділю і свята 2 представлення о 4. год. попол. і 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life представлено. Білети вчаснійше можна замоглати і набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. у Львові.

Християнський Календар МІСІОНАРЯ
на 1904 рік

коштує лише 50 сот., а з поштовою пересилкою 60 сот. Зміст багатий, ілюстрації гарні. При закупні більше примірників вельми значний опуст. Висилає лише за готівку: *Видавництво Чина св. Василя В. в Жовкій.*

Унтерменнауска фабрика виробів з глини
ІВАНА КНЯЗЯ ЛІХТЕНШТАЙНА
Unterthemenau bei Lundenburg, поручає:

плати нафеві і мозайкові, призначені або назірничі лікості, о річці й продукції 10 мільонів шліт. Далекоше: камінні рури і поливані цегла, рури до Арнонавіна, фальцовані дахівки, поплави і нерозлучні плити стінні, дахівки цинковані. Ілюстрації цінники даром і оплатно. Число робітників 700.

8 (24—24)

Контора виміни
д. к. упр. гал. акц.
Банку
Гіпотечного
а купує і продає
всіх
папери цінні
і МОНЕТИ
по найдешевшім курсі денним не числячи ніякої провізії.

ДО КАНАДИ

як і до всіх других заморських земель переправляє **НАЙДЕШЕВШЕ**
повсюди знакома фірма.
B. KARLSBERG
HAMBURG, Ferdinandstrasse 15.
Поки хто шифарту купить, нехай порівнає мої ціни з цінами агентів корабельних.

78(7—10)

Чай з Бродів

Життя волинська горілка
добірна (зарєєстрована)
Найліпші Руми краєві і заграничні
(звісні руми брідські)
ff ректифікований Спиритус
Vongout 97%
горілки для концесіонариїв
(житнівка, контушівка, кминківка)
поручає фірма

БРАТЯ КАПЕЛЮШ Броди-дворець
Філія Львів-Підзамче (Знесіне)
на пробу в 5 кілограм. пакеті ½ фляшки житньої волинської, ½ фляшки Фасон-руму Jamaica і фунт чаю ліпшого корон 10 за посліплатою поштовою оплатно до кожної пошти в краю. 81(4—6)